

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer C 1 773 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 1835
Datum van uitspraak 21 mei 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/660 - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002145639-0001-0017-01-01-1

Not.nr. GE.66.RW.500800/15

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (ON),
met zetel te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 957 (RRN),
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

2. nr. (RRN),
geboren te op
wonende te
overleden te op
- beklaagde -

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

A.
de eerste,

bij inbreuk op artikel 102*bis*, § 9, 1° Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, de verplichtingen bedoeld in artikel 92, § 3, 2° niet te hebben nagekomen, namelijk:

als huurder van een sociale huurwoning in de sociale huurwoning niet zijn hoofdverblijfplaats te hebben en er niet gedomicilieerd te zijn;

te in de periode van 1 mei 2008 tot en met 7 mei 2015 (zie stuk 9, 12, 13, 30 OK1).

B.

┌ PAGE 01-00002145639-0002-0017-01-01-4 ─┐

de tweede,

bij inbreuk op artikel 102bis, § 9, 1° Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, de verplichtingen bedoeld in artikel 92, § 3, 1° niet te hebben nagekomen, namelijk als huurder van een sociale huurwoning de wijziging van de personen die de sociale huurwoning op duurzame wijze betrekken, niet onmiddellijk aan de betrokken verhuurder te hebben meegedeeld;

meer bepaald nagelaten te hebben de identiteit van _____ als inwonende mee te delen aan _____

te _____ in de periode van 1 mei 2008 tot en met 7 mei 2015 (zie stuk 9, 12, 13, 30 OK1).

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 19 maart op tegenspraak als volgt:

“VOORAFGAANDELIJK

Verbetert en vult de dagvaarding aan als volgt:

“1. _____ geboren te _____ op _____
wonende te _____ van Belgische nationaliteit

2. _____ geboren te _____ op _____ wonende te _____
van Belgische nationaliteit

(...)”

STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van

Spreekt de beklagde vrij voor de tenlastelegging A, enkel voor de periode van 1 mei 2008 tot 30 april 2009.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, enkel voor de periode van 1 mei 2009 tot en met 7 mei 2015, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 150 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 900 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 29,18 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in zijn hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij voor de tenlastelegging B, enkel de periode van 1 mei 2008 tot en met 31 december 2011.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlastelegging B, enkel voor de periode van 1 januari 2012 tot en met 7 mei 2015, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 150 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 900 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **75 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 450 euro, van de opgelegde geldboete en voor **7 dagen** van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 53,58 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 29,18 euro.

PAGE 01-00002145639-0004-0017-01-01-4

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in haar hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

BURGERRECHTELIJK

Ten aanzien van

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij, zoals gericht tegen eerste beklagde ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond:

*Veroordeelt de eerste beklagde om te betalen aan de burgerlijke partij, het bedrag van **10.880,35 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 1 juli 2013 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, meer de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 750 euro.*

Stelt vast dat de burgerlijke belangen met betrekking tot de vordering van de burgerlijke partij, in zoverre gericht tegen tweede beklagde niet in staat van wijzen zijn en houdt die burgerlijke belangen aan overeenkomstig art. 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 17 april 2019 door de beklagde
- 17 april 2019 door de beklagde
- 23 april 2019 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 17 april 2019 door de advocaat van de beklagde
- 17 april 2019 door de advocaat van de beklagde
- 23 april 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 17 september 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 26 maart 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 26 maart 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te _____ ;
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ , advocaat-generaal;
- de burgerlijke partij _____ in haar middelen vertegenwoordigd door meester _____ voor meester _____ beiden advocaat met kantoor te _____

2. De beklaagde _____ is overleden op 13 april 2020 (zie overlijdensakte, overgemaakt door meester _____ op 15 september 2020). De strafvordering is wat haar betreft vervallen (telastlegging B).

3.1 De verklaringen van hoger beroep van de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 19 maart 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

Hun verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

3.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot:

- de procedure (reden: schending rechten van verdediging van de beklaagde, onder meer omdat hij werd verhoord zonder bijstand van een advocaat);
- de schuld (de beklaagde vraagt de vrijspraak, het moreel en materieel element van het misdrijf is niet bewezen);
- de straf (in ondergeschikte orde vraagt de beklaagde de gunst van het uitstel of de opschorting).

Daarnaast is de beklaagde het niet eens met de beslissing van de eerste rechter over de burgerlijke rechtsovereenkomst. In de rubriek “*Andere*” betwist hij de veroordeling tot de gerechtskosten.

Het openbaar ministerie is gegriefd door het eerste vonnis door de aan de beklaagde opgelegde straf, die te laag zou zijn.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

3.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

Als gevolg van de devolutive werking, voortvloeiende uit de beperkte hoger beroepen en de grieven, is de beslissing van de eerste rechter definitief voor wat betreft de vrijspraak van de beklaagde voor de telastlegging A, (enkel) voor de periode van 1 mei 2008 tot 30 april 2009.

4. Artikel 92, § 3, eerste lid, 1° en 2° en 102bis, § 9 Vlaamse Wooncode werden in de loop van de incriminatieperiode en erna verschillende keren gewijzigd.

De aan de beklaagde te last gelegde feiten – als huurder van een sociale huurwoning in de woning niet zijn hoofdverblijfplaats te hebben en er niet gedomicilieerd zijn – zijn echter altijd strafbaar gebleven. De strafmaat is dezelfde gebleven.

De decreten over het Vlaamse woonbeleid werden gecodificeerd op 17 juli 2020 bij artikel 2 Besluit Vlaamse Regering van 17 juli 2020 (BS 13 november 2020) in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (art. 1). De Vlaamse Wooncode werd mee gebundeld.

De verplichting voor de huurder om in de sociale huurwoning zijn hoofdverblijfplaats te hebben en er zich te domiciliëren, is nu voorzien in artikel 6.20 Vlaamse Codex Wonen van 2021. De strafbaarstelling is opgenomen in artikel 6.52 Vlaamse Codex Wonen van 2021.

Ook de Vlaamse Codex Wonen bracht geen wijzigingen aan in de omschrijving van de strafbare gedraging of de strafmaat.

5.1 De beklaagde voert aan dat met zijn verhoor van 7 mei 2015 geen rekening mag worden gehouden, en evenmin met de bewijsstukken die op dit verhoor steunen, aangezien hij werd verhoord zonder bijstand van een advocaat. Zijn recht op een eerlijk proces zou hierdoor zijn miskend.

Overeenkomstig het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de wijze waarop dit door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt uitgelegd, leidt, anders dan de beklaagde voorhoudt, het afleggen van verklaringen door een beklaagde zonder dat hij bijstand van een advocaat genoot niet noodzakelijk tot een schending van het recht op een eerlijk proces.

Het hof stelt vast dat de beklaagde per aangetekende brief van 16 april 2015 door de toezichthouder van het Agentschap Inspectie RWO werd uitgenodigd om zich op 7 mei 2015 om 13.45u aan te bieden op het politiekantoor, om er te worden verhoord over een inbreuk

op artikel 92, § 3, 1° en 2° Vlaamse Wooncode. In de brief werd de inhoud van dit artikel weergegeven. Verder stelde de toezichthouder in de brief (p. 27 straf dossier, onderkapt 1):

“U kan tijdens het verhoor niet verplicht worden uzelf te beschuldigen.

U heeft de keuze na bekendmaking van uw identiteit om een verklaring af te leggen, te antwoorden op de gestelde vragen of te zwijgen.”

Bij aanvang van het verhoor op 7 mei 2015 deelde de toezichthouder beknopt de feiten mee waarover de beklaagde verhoord zou worden. Vervolgens deelde hij ook nog mee dat de beklaagde (p. 29 straf dossier, onderkapt 1):

- niet verplicht kon worden zichzelf te beschuldigen;
- de keuze had, na bekendmaking van zijn identiteit, om een verklaring af te leggen, te antwoorden op de hem gestelde vragen of te zwijgen;
- erom kon verzoeken dat alle vragen die hem werden gesteld en alle antwoorden die hij zou geven, in de gebruikte bewoordingen werden genoteerd;
- kon vragen dat bepaalde opsporingshandelingen werden verricht of een bepaald verhoor werd afgenomen;
- kosteloos een kopie van de tekst van zijn verhoor kon krijgen;
- niet aangehouden was en dat hij bijgevolg op elk ogenblik kon gaan en staan waar hij wilde.

De beklaagde werd dus meermaals gewezen op zijn rechten, in het bijzonder zijn recht om te zwijgen. Hij had bovendien voldoende tijd om voorafgaand aan zijn verhoor een advocaat te raadplegen, zo hij dit wenste. Op het ogenblik van zijn verhoor bevond hij zich helemaal niet in een kwetsbare positie. Hij was immers niet aangehouden en kon zelfs niet aangehouden worden: de aan de beklaagde te last gelegde feiten zijn slechts strafbaar met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden (of een werkstraf met een maximale duur van 250 uren of met een geldboete van 26 tot 500 euro). De beklaagde voert ook geen andere redenen aan waarom hij zich in een kwetsbare positie zou hebben bevonden.

Bij de behandeling van de zaak voor de rechtbank en daarna voor het hof werd de beklaagde bijgestaan door een advocaat. Op geen enkel ogenblik tijdens de procedure heeft de beklaagde zijn verklaring uitdrukkelijk ingetrokken. Hij had ook ruim de mogelijkheid en tijd om hierover alle mogelijke tegenspraak te voeren, zowel tijdens het onderzoek als bij de behandeling voor de rechter. Het feit dat hij zonder advocaat werd verhoord heeft zijn mogelijkheden tot tegenspraak hierover op geen enkele wijze beperkt en hij duidt ook niet aan dat of waar (dat) het geval was. Uit niets volgt dat er tijdens het verhoor op de beklaagde enige ongeoorloofde druk werd uitgeoefend die twijfels kan doen ontstaan over de accuraatheid van zijn afgelegde verklaring en de beklaagde heeft daar ook nooit gewag van gemaakt. Zoals hierna bij de bespreking van de schuldvraag zal blijken, steunt het bewijs

lastens hem niet uitsluitend op zijn eigen verklaring, maar ook op verschillende andere bewijselementen.

De rechten van verdediging van de beklaagde werden gerespecteerd en het proces is, in zijn geheel beschouwd, eerlijk verlopen. Er is voor het hof geen reden om de verklaring van de beklaagde van 7 mei 2015 uit te sluiten als bewijsmiddel.

5.2 Het onderzoek werd niet gebrekkig gevoerd. Het onderzoek startte naar aanleiding van een melding van een buurtbewoner van [redacted] dat de beklaagde bij haar inwoonde. Naar aanleiding van deze melding ging een medewerker van de sociale dienst van [redacted] langs bij verschillende burens van de beklaagde, meer bepaald de burens wonende in de [redacted] (te [redacted]). Al deze burens bevestigden dat de beklaagde niet op zijn eigen adres - [redacted] - woonde (p. 2 strafdossier, onderkaft 1). Dat wat deze burens aan de medewerker van de sociale dienst precies hebben verklaard, niet volledig werd uitgeschreven en gevoegd aan het strafdossier, leidt er niet toe dat het onderzoek gebrekkig zou zijn. Bovendien betrof het geen verklaringen afgenomen door een politiedienst, onder de vorm van een verhoor.

5.3 Het is onjuist dat het strafdossier geen politionele vaststellingen zou bevatten. Het onderzoek werd gevoerd door de toezichthouder bij het Agentschap Inspectie RWO. Deze heeft de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie.

5.4 Op 7 mei 2015 voerde de toezichthouder een huiszoeking met toestemming uit op het officiële adres van de beklaagde [redacted] en op het adres van [redacted]. Anders dan wat de beklaagde beweert, is de toestemming die de beklaagde verleende, niet onwettig verkregen omdat hij tijdens het verhoor van diezelfde dag niet werd bijgestaan door een advocaat. Het hof merkt trouwens op dat de beklaagde de toestemming voor de huiszoeking niet ondertekende tijdens het verhoor, dat werd afgesloten om 14.45u, maar later op de dag, om 16.05u (p. 34 strafdossier, onderkaft 1).

5.5 Het hof stelt vast dat het dossier alle elementen bevat die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. De onderzoeken en vaststellingen dateren van 2015, maar de beklaagde werd pas gedagvaard om voor de eerste rechter te verschijnen op 30 oktober 2018. Door dit tijdsverloop zijn de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagde niet aangetast.

6.1 De eerste rechter verklaarde de beklaagde schuldig aan de telastlegging A (voor de periode van 1 mei 2009 tot en met 7 mei 2015) op grond van de volgende overwegingen:

“Feiten

- 1. Eerste beklaagde is huurder van een sociale woning gelegen te [redacted] en tweede beklaagde was ten tijde van de feiten huurster van een sociale woning gelegen te [redacted]*

In mailverkeer van de eerste beklagde werd gesteld dat al de buurtbewoners poneren dat eerste beklagde niet in zijn sociale woning woont doch inwoont bij tweede beklagde, zijn vriendin.

Op 7 mei 2015 werden eerste en tweede beklagde verhoord naar aanleiding van vermeende domiciliefraude. Diezelfde dag vond tevens een huiszoeking (met toestemming) plaats zowel bij eerste als tweede beklagde.

Er werd navraag gedaan bij de nutsmaatschappijen en de verbruiksgegevens (water/ elektriciteit en gas) van eerste en tweede beklagde werden bij het dossier gevoegd.

Beoordeling

(...)

Vooreerst blijkt uit navraag bij de nutsmaatschappijen onder meer dat eerste beklagde bv. tussen 30 september 2013 en 7 september 2014 niets van water verbruikt heeft.

Daar waar het gemiddelde theoretisch verbruik per jaar per persoon ongeveer 42 m³ is, bedraagt het maximaal verbruik van eerste beklagde amper 6 m³ per jaar.

Ook het verbruik van elektriciteit/aardgas is uiterst beperkt; zo bedraagt het bv. in de periode van 25 oktober 2013 tot 13 oktober 2014 NUL .

Uit dit abnormaal lage verbruik op het vlak van nutsvoorzieningen blijkt dat de eerste beklagde zijn appartement niet of nauwelijks bewoonde. Deze extreem lage verbruikswaarden kunnen slechts worden verklaard door het feit dat de woning niet daadwerkelijk werd bewoond en niet door een extreem zuinige of (alternatieve) levenswijze van eerste beklagde.

Ook uit de foto's genomen tijdens de huiszoeking bij eerste beklagde blijkt duidelijk dat eerste beklagde de woning niet bewoonde: noch de koelkast noch de microgolfoven noch de televisie noch de verwarming waren aangesloten, er werden vervallen etenswaren aangetroffen en de broodtrommel was leeg en ook de vuilbak in de keuken was leeg (zie foto's).

Uit de foto's genomen tijdens de huiszoeking bij tweede beklagde blijkt dat in de sociale woning van tweede beklagde op het bureel administratie van eerste beklagde lag.

Eerste beklagde verklaarde op 7 mei 2015 onder meer:

"(...) Al 7 a 8 jaar ben ik meer bij mevr. dan in mijn eigen appartement in de Ik zorg voor haar, ze heeft chemokuren gehad. Ik ben haar mantelzorger. Ik ben daar dus inderdaad ook veel. Ik voer haar naar de kliniek. Ik verblijf daar, ik ga geen kat in een zak steken.(...)"

Tweede beklagde verklaarde op 7 mei 2015 onder meer dat ze een LAT-relatie heeft met eerste beklagde en dat hij haar met alles helpt. Ze stelde dat toen ze geopereerd werd aan haar longen, eerste beklagde tijdelijk bij haar verbleef; dit was dan een aantal weken. Als ze in de kliniek ligt, moet hij voor haar beesten zorgen en dan verblijft hij bij haar.

Ze ontkende evenwel dat tweede beklagde bij haar inwoonde doch dit komt niet geloofwaardig over gelet op de overige elementen van het dossier."

Het hof treedt deze overwegingen bij, neemt ze over en maakt ze tot de zijne.

Ten onrechte hekelt de beklagde dat er niet gedetailleerd werd beschreven wat er werd vastgesteld bij de huiszoekingen. De foto's spreken voor zich en behoeven geen verdere uitleg. Uit niets blijkt dat men bij de huiszoeking de focus heeft gelegd op zaken die wezen op samenwonen. Zo hebben de vaststellers in de woning van de beklagde niet alleen lege kasten gefotografeerd, maar wel degelijk ook kasten waar wel materiaal in stak. Alleen weerlegt de aanwezigheid van een beperkte hoeveelheid materiaal en spullen in sommige kasten niet dat de beklagde zijn woning niet bewoonde. De vuilnisbak en broodtrommel in de keuken waren immers leeg, net als de kasten in de woonkamer, en de microgolfoven, koelkast, televisie en verwarming niet waren aangesloten. De aanwezigheid in zijn woning van verschillende, op elkaar gestapelde afgesloten dozen toont aan dat de beklagde zijn woning vooral nog gebruikte om er de spullen te bewaren die hij niet kon onderbrengen of nodig had voor zijn verblijf bij

Het is niet geloofwaardig dat de beklagde zijn woning verwarmde met een petroleumkachel. Op de foto's van de huiszoeking is nergens een petroleumkachel te zien. Dat zijn kledij waste, wijst er net op dat ze samenwoonden.

Het extreem lage verbruik van gas, water en elektriciteit geregistreerd voor de woning van de beklagde, kan niet verklaard worden doordat hij overdag als vrijwilliger voor ziekenvervoer instond en goedkoop at bij het ziekenfonds waarvoor hij het vervoer deed.

Het in de woning van geregistreerde verbruik was groter dan het gemiddeld verbruik voor een persoon.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat de medewerker van de sociale dienst foutief zou hebben weergegeven wat de buurtbewoners van de haar hebben verteld. De beklagde heeft hierover wel degelijk en daadwerkelijk tegenspraak kunnen voeren. Ook bij zijn verhoor werd de beklagde geconfronteerd met de resultaten van het buurtonderzoek (p. 31 strafdossier, onderkaft 1): *“Op 25 maart zegt u mij dat u ook in de een buurtonderzoek deed en dat sommigen zeggen dat mijn appartement leeg stond, anderen zeggen dat ik er een opslagplaats heb. Ik heb hierop te zeggen dat ze het mis hebben. Hoe kunnen die nu weten of ik er ben of niet. Ik kom binnen en doe mijn deur dicht. En ik ben alle dagen weg.”*

Uit verschillende krantenartikelen blijkt dat de beklagde zich tijdens de incriminatieperiode profileerde als een bewoner van de (p. 9, 10, 12 en 13 strafdossier, onderkaft 1). Ook dit bevestigt dat de beklagde niet in zijn eigen woning in de verbleef, maar bij in de Dat deze krantenartikelen stukken zijn die niet door of de politie werden opgesteld, is zonder relevantie en betekent niet dat ze niet zouden mogen worden gebruikt als bewijs van de aan de beklagde te last gelegde feiten.

Het is niet correct dat [redacted] pas vanaf januari 2012 in de woonde, zoals de beklaagde in conclusies beweert. Volgens de gegevens van het strafdossier was ze er gedomicilieerd sinds 10 januari 2005 (p. 4 strafdossier, onderkaft 1). Dit wordt bevestigd door de gegevens van haar energieverbruik op dat adres: deze zijn beschikbaar vanaf 21 januari 2005 (p. 16 en 18 strafdossier, onderkaft 2).

Het sociale huurcontract met de beklaagde nam een aanvang op 1 mei 2009. Het verbruik van water, gas en elektriciteit was al van bij aanvang van de huurovereenkomst extreem laag en zo goed als nul. Bovendien verklaarde de beklaagde bij verhoor op 7 mei 2015 dat hij al zeven à acht jaar meer bij [redacted] was, dan in zijn eigen appartement (p. 30 strafdossier, onderkaft 1). Het is dus wel degelijk bewezen dat de beklaagde ook voor 1 januari 2012 en zeker vanaf 1 mei 2009 feitelijk bij [redacted] verbleef. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat de huurovereenkomst tussen de [redacted] en [redacted] een aanvang nam op 1 januari 2012 (zie stuk 6, stukkenbundel van de burgerlijke partij zoals neergelegd voor de eerste rechter).

6.2 Het aan de beklaagde te last gelegde misdrijf vereist een algemeen opzet, dit wil zeggen dat hij wetens en willens handelde. Dit opzet is bewezen, nu de beklaagde een grond van rechtvaardiging, schuldonthefing of niet-toerekeningsvatbaarheid niet enigszins aannemelijk maakt.

Het gegeven dat de beklaagde mantelzorger was van [redacted] is lovenswaardig, maar neemt het strafbaar opzet niet weg.

Alle hiervoor vermelde gegevens samengenomen leiden ertoe dat de telastlegging A, voor de periode van 1 mei 2009 tot en met 7 mei 2015, ook voor het hof is bewezen.

7. De beklaagde gebruikte gedurende vele jaren zijn sociale huurwoning niet als zijn hoofdverblijfplaats, maar woonde in realiteit in de woning van zijn partner. Hierdoor genoot hij onterecht gedurende evenveel jaren een sociale korting en ondermijnde hij het stelsel van sociale huurwoningen, dat bedoeld is om het grondwettelijk gewaarborgde recht op een behoorlijke huisvesting voor iedereen te realiseren.

Het strafrechtelijk verleden van de beklaagde is ongunstig. Hij werd al vier keer veroordeeld voor het plegen van eerlijkheidsmisdrijven en kan geen gewoon uitstel, laat staan de gunst van de opschorting, meer genieten.

Uit de door de beklaagde overgelegde stukken blijkt dat hij kampt met grote gezondheidsproblemen en invalide is. Hij heeft een beperkte financiële draagkracht.

De eerste rechter veroordeelde de beklaagde tot een geldboete van 150 euro, vermeerderd met 50 decimen. Deze bestraffing is juist naar keuze en omvang, zodat het hof ze bevestigt.

De door de eerste rechter voorziene vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde er voldoende toe aan de geldboete te betalen.

8. De beklaagde is gehouden tot de kosten van de strafvordering in beide aanleggen, aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald. Al deze kosten zijn ondeelbaar veroorzaakt door de voor hem bewezen verklaarde telastlegging A (voor de periode van 1 mei 2009 tot en met 7 mei 2015).

De eerste rechter veroordeelde de beklaagde terecht tot het betalen van de bijdrage aan het Slachtofferfonds.

Nu de beklaagde bewijst dat hij juridische tweedelijnsbijstand geniet, is hij de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand niet verschuldigd.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% en bepaalt de vaste vergoeding op 50,45 euro, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

9.1 De beklaagde is overeenkomstig artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek gehouden de schade te vergoeden die de burgerlijke partij heeft geleden als gevolg van het bewezen misdrijf van de telastlegging A (voor de periode van 1 mei 2009 tot en met 7 mei 2015) en die een door de beklaagde begane fout uitmaakt.

De burgerlijke partij vordert een schadevergoeding van 10.880,35 euro te vermeerderen met de vergoedende interesten vanaf 1 juli 2011 op een bedrag van 4.086 euro, vanaf 1 januari 2012 op een bedrag van 6.870 euro, vanaf 1 januari 2013 op een bedrag van 9.702 euro, vanaf 1 januari 2014 op een bedrag van 10.880,35 euro. Daarnaast vordert ze gerechtelijke interesten op de hoofdsom en de vergoedende interesten samen.

De door de burgerlijke partij gemaakte berekening van de hoofdsom komt correct voor en wordt cijfermatig niet betwist door de beklaagde, zodat ze kan worden toegekend. Het hof kent de burgerlijke partij interesten toe zoals hierna bepaald.

9.2 Met toepassing van artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof kent aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding toe van 750 euro voor de procedure in eerste aanleg en van 750 euro in hoger beroep. Dit is het bedrag van de minimumrechtsplegingsvergoeding, voor vorderingen tussen 10.000,01 en 20.000 euro. De beklaagde bewijst immers dat hij juridische tweedelijnsbijstand geniet.

9.3 Op de rechtszitting voor het hof stelde de advocaat van de burgerlijke partij dat er een definitieve regeling werd getroffen met de nabestaanden van wijlen Er zijn dus geen andere burgerlijke belangen meer waarover zou moeten worden beslist of die moeten worden aangehouden.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering;
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 19 maart 2019 om de beklaagde vrij te spreken voor de telastlegging A, enkel voor de periode van 1 mei 2008 tot 30 april 2009, definitief is.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de strafvordering lastens vervallen als gevolg van haar overlijden op 13 april 2020;

verklaart de beroepen van de beklaagde en van het openbaar ministerie ontvankelijk en beslist over de grond ervan:

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden **als volgt**:

op strafgebied:

verklaart de beklaagde schuldig aan de telastlegging A, voor de periode van 1 mei 2009 tot en met 7 mei 2015;

veroordeelt de beklaagde hiervoor tot een **geldboete** van **150 euro**, vermeerderd met 50 deciem en zo gebracht op 900 euro, of een vervangende gevangenisstraf van veertien dagen;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 29,18 euro in eerste aanleg en op 193,16 euro in beroep;

laat de kosten van dagvaarding van de tweede beklaagde, aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 27,30 te last van de Staat;

laat de kosten van de tweede dagvaardingen, aan de zijde van het openbaar ministerie begroot op 54,60 euro, te last van de Belgische Staat;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij de van een bedrag van **10.880,35 euro**, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 1 januari 2013 op 4.086 euro, vanaf 1 januari 2014 op 6.870 euro, vanaf 1 januari 2015 op 9.702 euro, vanaf 1 juni 2015 op 10.880,35 euro, tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten op de hoofdsom en de vergoedende interesten samen, tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 750 euro in eerste aanleg en 750 euro in beroep;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg:
beklaagde : € 29,18

Kosten eerste aanleg t.l.v. Staat:
beklaagde : € 26,52

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 42,00
Afschriften akten HB:	€ 9,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 70,00
Dagv. bekl. :	€ 27,30
Dagv. BP :	€ 27,30
	<hr/>
	€ 175,60
+ 10 %:	€ 17,56
	<hr/>
Totaal:	€ 193,16

Kosten beroep t.l.v. Staat:
Dagvaarding € 27,30

Kosten beroep t.l.v. Staat

2 ^e dagvaarding :	€ 27,30
2 ^e dagvaarding BP:	€ 27,30
	<hr/>
	€ 54,60

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **21 mei 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

